

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, v právní věci žalobce: **M. V.**, nar. ..., bytem A. 487/19, P., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2016, č. j. OD 606/16-3/67.1/16184/Rg Kulk 56191/2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 20. 5. 2016, č. j.: OD/16/16736/AZD, spis. zn.: OD/15/47632, a toto potvrdil. Tímto rozhodnutím shledal prvoinstanční správní orgán žalobce vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání správního deliktu (dále jen „ZPPK“), ve spojení s porušením jeho ustanovením § 10 odst. 3. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 13. 11. 2015, v 17:17 hodin, nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky ..., na pozemní komunikaci I/35, v obci Ktová, v úseku 50°31'4,3884"N, 15°14'59,9982"E - 50°31'10,4246"N,

15°14'53,5374"E GPS, směr Turnov, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená ZPPK. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo totiž zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a v místě rychlostí 60 km/h. V naměřené rychlosti byla zohledněna tolerance měřícího zařízení ± 3 km/h, pro kterou jsou schvalovány rychloměry v České republice. V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou silničního provozu na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 10 km/h. Svým jednáním naplnil řidič vozidla registrační značky ... skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK. Za toto jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 ZPPK, ve spojení s jeho ust. § 125c odst. 4 písm. f), pokuta ve výši 1 500,--Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán totiž zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení a poté, co se výzvu nepodařilo doručit, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Takový postup byl dle žalobce nedostatečný. Správní orgán totiž musí podle něho podniknout veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku. Měl proto řidiče předvolat k podání vysvětlení opětovně, když mezi tím si řidič již mohl označit svoji doručnou schránku. Protože žalobce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, včetně jeho bydliště, tak legitimně očekával, že správní orgán zahájí řízení o přestupku právě s oznámeným řidičem.

Pro zahájení řízení o přestupku vůči oznámenému řidiči nebylo vůbec podstatné, zda si tento řidič přebírá písemnosti, tj. zda má na uvedené adrese označenou schránku, či nikoliv. Správní orgán proti němu mohl zahájit řízení doručením oznámení o zahájení řízení fikcí nebo opatrovníkovi. Navíc, pokud měl správní orgán jakékoliv pochyby o osobě řidiče nebo se mu nedařilo doručit oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, měl předvolat k podání vysvětlení přímo žalobce a vyzvat ho k označení dalších důkazů na podporu svého tvrzení. Žalobce legitimně předpokládal, že správní orgán zahájil řízení s oznámeným řidičem, neboť nebyl ve věci dále kontaktován správním orgánem, aby podal další vysvětlení. Vyhotovení oznámení o zahájení řízení tak pro něj bylo překvapivé. V danou chvíli pak již žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého vyjádření, neboť zahájil-li správní orgán řízení o správním deliktu, nebylo již možné zahájit řízení o přestupku.

Žalobce přitom poskytl správnímu orgánu požadovanou součinnost, když mu oznámil totožnost pachatele přestupku. Povinností správního orgánu proto bylo podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když měl k dispozici vyjádření provozovatele o identitě řidiče, které nebylo nijak zpochybněno, např. správním rozhodnutím o uložení pokuty za správní delikt, spočívající v tom, že provozovatel neznal identitu řidiče, který řídil jeho vozidlo. Žalobce pokračoval s tím, že „vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, že jím

provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu pan P., a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti panu N., nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona“.

K tomu musí krajský soud přičinit již na tomto místě poznámku, že zástupce žalobce si v žalobě evidentně popletl jméno řidiče, který měl předmětné vozidlo řídit, a není se ostatně čemu divit. Vždyť pan **D. P.** je krajskému soudu znám z úřední činnosti z celé řady dalších jím projednávaných správních deliktů tohoto typu, viz např. sp. zn. 30A 92/2016, 30A 78/2016, 30A 102/2016 a 30A 75/2016 a stejně tak pan **L. H. N.**, který je rovněž uváděn opakovaně ve správních řízeních zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., IČ 03724026, jako řidič vozidel v analogických řízeních, viz např. ve věcech projednávaných krajským soudem pod sp. zn. 30A 104/2016, 30A 113/2016 nebo sp. zn. 51A 23/2016 atd. Za takové situace a při kopírování obsahově stejných žalobních bodů do desítek žalob podávaných nepochybně nejen u nadepsaného krajského soudu, je pak pochopitelné, že se někdy přehled o nich vymkne pisateli z evidence. Tolik na vysvětlení k uvedení oněch dvou jmen údajných řidičů v bodu devátém žaloby, ačkoliv šlo jednoznačně o řidiče L. H. N.

Žalobce pokračoval s tím, že správní orgán citoval v odůvodnění rozhodnutí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, který měl prokazovat jeho správný postup. Žalobce má však za to, že z tohoto rozsudku nevyplývá (jak se snaží tvrdit žalovaný), že postačí pokusit se doručit výzvu k podání vysvětlení oznámenému řidiči a pokud není doručena, je možné automaticky zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Citovaný rozsudek sám poukazuje na skutečnost, že je nutné posuzovat každý případ jednotlivě. Nadto, správní orgán měl stále možnost předvolat k podání vysvětlení žalobce jako provozovatele vozidla. Tvzení, které správní orgán v citaci zvýraznil, se vztahuje pouze na situace, kdy by ani předvolání provozovatele vozidla nevedlo k žádnému relevantnímu zjištění.

Podle žalobce proto postupoval správní orgán v rozporu s § 125f odst. 4 ZPPK, když nezjišťoval totožnost pachatele přestupku. Správní delikt provozovatele vozidla je přitom deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku, případně až poté provozovatel vozidla. Správní orgán toto nerespektoval a zásadně tak zkrátil práva žalobce.

Žalobce dále namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelný. Je v něm totiž uvedena pouze rychlost, jakou řidič vozidla jel a nikoliv, jaká byla v daném úseku nejvyšší povolená rychlost, případně o kolik km/h řidič nejvyšší povolenou rychlost překročil. Ve výroku rozhodnutí tak chybí jakýkoliv údaj, který by odůvodňoval protiprávnost jednání řidiče.

Řidič vozidla se měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK, tedy musel překročit nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o 30 km/h a méně. Z výroku rozhodnutí ale nevyplývá, že tak skutečně učinil. Samotné tvrzení, že řidič jel rychlostí 60 km/h a dopustil se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK, ke stanovení viny nestačí. V daném úseku totiž mohla být nejvyšší povolená rychlost stanovena na 60 km/h, přičemž by se řidič vozidla žádného přestupku nedopustil. V takovém případě by provozovatel vozidla

nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 2 písm. b) ZPPK).

Bylo nezbytné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, jaká byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost. V opačném případě je výrok nesrozumitelný, což představuje jeho nezákonnost. Ze samotného výroku rozhodnutí musí být jednoznačně zřejmé, na základě čeho správní orgán usuzuje, že byla překročena nejvyšší povolená rychlost (tedy, že v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na XX km/h, přičemž řidič vozidla jel XY km/h a nejvyšší povolenou rychlost tak překročil).

Žalobce dále namítal, že správní orgán měl věnovat více pozornosti jeho námitce, že rychloměr nemusí být správně zkalibrován. Správní orgán k tomu pouze uvedl, že ve spise je založen ověřovací list. To sice odpovídá skutečnosti, samotný ověřovací list ale ještě neprokazuje, že se zařízením nebylo od doby kalibrace manipulováno. Správní orgán měl vzít námitku žalobce v potaz a provést dokazování ohledáním rychloměru.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 ZPPK je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona totiž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená ZPPK.

Provozovatel vozidla nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění, musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Žalobce přirovnal tuto situaci k odpovědnosti držitele zbraně, kdy tento je oprávněn ji svěřit jenom osobě, která má příslušné oprávnění, stejně tak jako je provozovatel vozidla oprávněn vozidlo svěřit jenom tomu, kdo má řidičský průkaz. Analogicky se současnou dikcí ZPPK by tak osoba, která je držitelem zbraně, odpovídala za trestný čin proti životu a zdraví, který spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, a skutečný střelec by vyvázl bez trestu, což je samozřejmě situace absurdní a zcela ústavně nekonformní.

Ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK a že jeho aplikací bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce dal proto krajskému soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení ZPPK k Ústavnímu soudu České republiky.

Na základě výše uvedeného žalobce uzavřel žalobu s tím, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky prvoinstančního správního orgánu. Ten totiž podle něho neprovedl dostatečně dokazování a vydal rozhodnutí, jehož výrok trpí zásadní vadou, která odůvodňuje nutnost zrušení rozhodnutí. Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 20. 9. 2016 a odvolal se v něm na obsah žalovaného rozhodnutí. Konstatoval, že mu je z úřední činnosti známo, že zástupce účastníků řízení, obchodní společnost ODVOZ VOZU, s. r. o., vystupuje v celé řadě obdobných případů, přičemž jako řidiče vozidla v době spáchání přestupku uvádí osoby, kterým se opakovaně nedaří písemnosti doručovat. Jedná se i o pana L. H. N., nar. ..., adresa pro doručování: ODVOZ VOZU, s. r. o., A. 362/11, P. 2. Tato skutečnost je doložena ve správním spisu pěti dodejkami zasílanými panu L. H. N. v různých případech, který měl být v různých řízeních řidičem vozidla v době spáchání přestupku. Vzhledem k počtu řízení, v nichž jsou účastníky řízení osoby, které mají bydliště na různých, od sebe vzdálených místech České republiky, lze tvrdit s pravděpodobností hraničící s jistotou, že žalobcem výše uvedený řidič tato vozidla ve skutečnosti neřídil. Dle názoru žalovaného učinil správní orgán I. stupně dostatečné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Z rozsudků Nejvyššího správního soudu nevyplývá závěr prezentovaný žalobcem, že by ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK bylo v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Vzhledem k tomu žalovaný navrhoval žalobu zamítnout, práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

III.

Jednání před krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tímto postupem souhlasil jak žalobce, tak žalovaný. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. a) ZPPK. Podle

tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 ZPPK, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f ZPPK „...je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21). „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit. Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30A 92/2013-27 citovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

V přezkoumávané věci zástupkyně žalobce obchodní společnost Odvoz vozu, s.r.o., se sídlem A. 362/11, P. – V., sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče vozidla pana L. H. N., trvale bytem 58 D. B. P., H. P., V., s doručovací adresou jmenovaného v České republice A. 362/11, P. – V., tedy shodnou s adresou jeho zástupkyně a zároveň zaměstnavatelky, kontakt s ním se však správnímu orgánu navázat nepodařilo. Byť totiž byly jmenovanému jako řidiči předmětného motorového vozidla zaslány výzvy k podání písemného vysvětlení (ze dne 22. 1. 2016) jak na adresu jeho trvalého pobytu ve V., tak na doručnou adresu A. 362/11, P. – V., tak z V. se zásilka vrátila s tím, že se jmenovaný na adrese nenachází a ve druhém případě si L. H. N. zásilku uloženou na poště nevyzvedl, a proto byla vrácena zpět. Dále bylo jmenovanému zasláno předvolání k podání vysvětlení ze dne 11. 3. 2016 na doručovací adresu A. 362/11, P. – V., a tato zásilka se vrátila správnímu orgánu zpět s tím, že je její adresát na uvedené adrese neznámý a že nemá schránku.

Právě na tuto nedbalost pana L. H. N. je přílehlavá právní věta vyvozená z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: „Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“ Námitka žalobce, že se měl správní orgán pokoušet znovu o doručení uvedené písemnosti v naději, že si již mohl jmenovaný schránku obstarat, má ve světle toho krajský soud za zcela nepřípadnou.

Krajský soud k této námitce ještě doplňuje, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musel správní orgán věc odložit, jestliže nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 18. 4. 2016, č. j. OD/15/47632. Jiný postup již nebyl vzhledem k uvedenému možný.

Bylo tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Turnov, odbor dopravní, se pokusil v souladu s příslušnými ustanovení správního řádu o doručení uvedených písemností, kterými chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat žalobcem označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktní věci. A to na adresy, které uvedl žalobce prostřednictvím své zástupkyně. Podle krajského soudu tak učinil správní orgán potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 ZPPK. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem L. H. N., tak že měl předvolat jeho samotného k podání vysvětlení a vyzvat jej k označení dalších důkazů. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned celou verzi a všechny indicie k ní. Co by tak mohl žalobce ještě nového k věci uvádět? Ostatně ani v žalobě v tomto směru již nic konkrétního nezmínil, kromě obecných proklamací.

Za nepřípadnou má krajský soud rovněž námitku, podle níž mohl správní orgán zahájit přestupkové řízení přímo s označeným řidičem. To proto, neboť přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti a vzhledem k jeho trestní povaze je na místě zacházet s ním s rozmyslem, nikoliv unáhleně. Proto dokud nemá správní orgán dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání dopustit, nelze již jen z tohoto důvodu, ale i důvodu hospodárnosti, přestupkové řízení zahajovat. V přezkoumávané věci správní orgán nedisponoval žádným relevantním důkazem, který by jej měl vést k zahájení přestupkového řízení. Neměl jej ani žalobce, neboť jinak by jej jistě na podporu své verze předložil. Krom toho nutno vzít na zřetel rovněž skutečnost (viz již výše), že pro správní orgán je jakákoliv komunikace s panem L. H. N. naprosto nemožná, jak je ostatně zmíněno i ve vyjádření žalovaného k žalobě. Jinými slovy,

nepřebírání pošty jmenovaným lze označit za obstrukce. Správní orgán tedy postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, s tím, že zdůrazňuje nutnost zkoumat každý případ jednotlivě. Tak tomu totiž v posuzované věci bylo, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i žalovaného. Ona individualita je dána v posuzované věci právě i osobou pana L. H. N., který je označován za řidiče v celé řadě dalších případů (viz shora), přičemž žádná z úředních osob, podílejících se na tomto řízení (jakož i dalších řízeních), jej osobně neviděla, neslyšela a nejednala s ním. Ke kontaktu s nimi jej přitom nepřiměl ani sám žalobce, byť jmenovanému podle fotodokumentace ve správním spisu zapůjčil luxusní automobil zn. Audi. Přitom zástupkyně žalobce byla podle svého tvrzení s panem L. H. N. v kontaktu, jak uvedla v omluvě z nařízeného ústního jednání (viz č. I. 12 správního spisu).

Krajský soud nesdílí ani názor žalobce, podle něhož bylo povinností správního orgánu podnikat veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Ad absurdum by totiž pod takovýto požadavek bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

Žalobce dále namítal (viz žalobní body 12 až 15) nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu, a to v podstatě z důvodu, že v jeho výroku není uvedena nejvyšší povolená rychlost, kterou měl řidič vozidla překročit. Tato námitka nemohla nic změnit na skutečnosti, že k danému přestupku (správnímu deliktu) došlo, a že žalobce musel již od samého počátku vědět, v čem potrestané protiprávní jednání spočívá.

Již v oznámení o zahájení správního řízení a o nařízení ústního jednání ze dne 18. 4. 2016, č. j. OD/16/13174/AZD, byl totiž žalobce informován o tom, že se prvotně jedná o porušení ustanovení § 18 odst. 4 ZPPK, podle něhož „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“ A rychlost předmětného vozidla byla měřena v obci Ktová, nikoli na dálnici či silnici pro motorová vozidla, takže z uvedeného je zřejmé, že nejvyšší povolená rychlost v daném místě byla 50 km/h. Stejně jako to, že v něm nemohla být povolena rychlost 60 km/h, jež byla naměřena, jak spekuluje žalobce v žalobním bodu č. 14, neboť v tom případě by se nemohlo jednat o porušení povinnosti plynoucí řidičům z citovaného § 18 odst. 4 ZPPK, nýbrž o porušení rychlosti jízdy plynoucí z místní úpravy. V uvedeném oznámení o zahájení správního řízení a o nařízení ústního jednání byl žalobce zároveň informován o tom, že v důsledku porušení § 18 odst. 4 ZPPK došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku stanoveného v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK, neboť blíže neurčený řidič motorového vozidla registrační značky ... jel v obci Ktová rychlostí 60 km/h.

Zástupkyně žalobce na tuto skutečnost nijak nereagovala, když ve svém vyjádření ze dne 3. 5. 2016 pouze uvedla, že L. H. N. nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, že poštu přebírá na adrese A. 362/11, P. a že je na místě položit si otázku, zda bylo měřící zařízení správně zkalibrované. Projednání daného správního deliktu se nezúčastnila.

Rovněž ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí je uvedeno, že k protiprávnímu jednání došlo v obci Ktová a že tímto jednáním byla naplněna skutková podstata přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. ZPPK. Podle tohoto ustanovení se dopustí fyzická osoba přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Z výroku rozhodnutí je tak jednoznačné, že k danému přestupku došlo přímo v obci, přičemž naměřená rychlost vozidla byla vztažena k obecné úpravě § 18 odst. 4 ZPPK. V odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí jsou pak tyto skutečnosti dále rozvedeny, přičemž hned v jeho druhém odstavci se uvádí, že: „V daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, došlo tedy k jejímu překročení o 10 km/h“. Žalobci tak muselo být od samého počátku zahájení správního řízení zřejmé, jaký přestupek je jeho předmětem. Ostatně ve svém odvolání proti němu žádnou pochybnost v tomto směru nevznese. Skutečnosti, že k přestupku došlo v obci Ktová a že v daném úseku pozemní komunikace je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, takže došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h, jsou tak plně obsaženy ve výroku žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím prvoinstančním jeden celek.

Výroková část každého rozhodnutí musí jistě obsahovat náležitosti dané § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Jejich případnou absenci nelze již dohánět např. v odůvodnění rozhodnutí či dokonce v předkládacích zprávách zasílaných odvolacím orgánům. Krajský soud je však vzhledem k výše uvedenému přesvědčen o tom, že výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm jsou uvedena právní ustanovení, která konkretizují skutek, za který byl žalobci trest uložen. Správní delikt je v něm specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s jednáním jiným. Obsahuje popis vlastního jednání delikventa, místo, čas a způsob spáchání deliktu (nedovolená rychlost v obci), jsou v něm uvedena příslušná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a jimiž je skutek jasně dán, obsahuje řádné označení účastníka řízení – žalobce, jakož i další náležitosti. Formulaci výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu tak má krajský soud za dostatečnou a měl by za přepjatý formalismus žalované rozhodnutí, potažmo i prvoinstanční správní rozhodnutí zrušovat jen proto, aby se popis předmětu řízení jen více rozvedl. A to zcela bez vlivu na materiální stránku věci.

Žalobce dále namítal, že se správní orgán nedostatečně zaobíral námitkou, že rychloměr nemusel být správně zkalibrován, když k tomu pouze uvedl, že je ve spisu založen ověřovací list. Ten samotný však podle žalobce ještě neprokazuje, že se zařízením nebylo od doby kalibrace manipulováno.

K tomu krajský soud zjistil, že Záznam o měření byl pořízen kalibrovaným měřidlem – silničním rychloměrem typu MUR-07, výrobní číslo MUR010/2013. Dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo s registrační značkou, o němž nejsou žádné pochybnosti. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Tento ověřovací list č. 8012-OL-70209-15, vydal Český metrologický institut dne 28. 7. 2015, a to s dobou platnosti ověření do 26. 7.

2016. K protiprávnímu jednání došlo dne 13. 11. 2015, tedy v době jeho platnosti. Žalobce nepředložil ke svému tvrzení žádné důkazy a ani krajský soud nezjistil ze správního spisu žádné skutečnosti, které by tvrzení žalobce, byť i jen v náznacích, mohly svědčit. Uvedenou námitku nelze označit jinak, než za spekulaci, zvláště když ji žalobce žádnými argumenty nepodpořil. Zůstal pouze při obecném a ničím nedoloženém tvrzení o možné poruše měřicího zařízení. Automatická akceptace námitek tohoto druhu by však fakticky znamenala, že by ověřovací list musel být u měřicích zařízení opatřován vždy po každém měření, tedy po každé manipulaci s nimi. Takový přístup k věci by byl ale naprosto iracionální. Krajský soud proto přisvědčil žalovanému v tom, že zjištěný skutkový stav byl dostatečný k tomu, aby na jeho podkladě bylo vydáno rozhodnutí a nebylo nutné prokazovat ještě další skutečnosti ohledně kalibrace použitého rychloměru, které by vedly pouze k protahování správního řízení a nebyly by v souladu se zásadou procesní ekonomie. Jak již bylo zmíněno, žalobce navíc neuvedl žádné relevantní skutečnosti, ze kterých by bylo patrné, že použitý silniční rychloměr typu MUR-07, výrobní číslo MUR010/2013, nebyl způsobilý k bezchybnému měření rychlosti vozidel.

K tomu třeba ještě dodat, že z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že: „Pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu. Typicky tomu může být v situacích překročení nejvyšší povolené rychlosti jízdy, kdy bude závěr správního orgánu o naplnění skutkové podstaty přestupku podpořen navzájem nerozpornou a přesvědčivou sadou důkazů, přičemž teprve v žalobě přijde žalobce s obecnými a k věci se nijak blíže nevztahujícími důkazními návrhy ohledně možné chybovosti měřicího přístroje“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71).

V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 ZPPK, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. K těmto otázkám se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. Uvedl v něm k dané problematice (přestupek detekovaný technickým zařízením, spáchaný řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna) na straně čtvrté a dále toto:

„III.B Namítaná protiústavnost ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že *„[s]oudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.“* Podle druhého odstavce téhož článku platí, že *„[d]ojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu.“* Předkládat věc Ústavnímu soudu je možné jen v případě, že předmětné ustanovení nelze vykládat ústavně konformním způsobem.

Stěžovatel spatřuje protiústavnost uvedeného ustanovení v tom, že zákonodárce jím fakticky činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi (sebeobviňování či obviňování osob blízkých) a přenáší důkazní břemeno na provozovatele vozidla. Podle stěžovatele je totiž provozovatel vozidla na základě

ustanovení § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu („*Neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*“) nucen pod hrozbou sankce označit jako pachatele přestupku sebe sama nebo osobu blízkou.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že na základě podobných argumentů již byla obdobná věc posuzována Ústavním soudem. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (veškerá zde uváděná judikatura Ústavního soudu je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), Ústavní soud odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, neboť ten měl akcesorickou povahu k ústavní stížnosti, přičemž ta byla odmítnuta pro její zjevnou neopodstatněnost. I přesto, že meritem návrhu na zrušení předpisu se tedy Ústavní soud nezabýval a že (nepublikovaná) usnesení Ústavního soudu nejsou precedenčně závazná, domnívá se Nejvyšší správní soud, že uvedené usnesení nelze opomíjet. V odůvodnění zmíněného usnesení Ústavní soud totiž uvedl: „*Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.*“ Z tohoto lze podle Nejvyššího správního soudu dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespatřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.

Dále lze připomenout, že na poli uvedené úpravy již několikrát rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46; ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31) a ani v těchto případech nepředkládal věc Ústavnímu soudu (nutno však podotknout, že v uvedených případech nebyla protiústavnost účastníky namítána). Z toho lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.

Podobnou úpravou se zabýval i Evropský soud pro lidská práva (dále „ESLP“), a to v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 19. 10. 2004, Falk proti Nizozemí, stížnost č. 66273/01 (dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). ESLP se musel vypořádat s tím, zdali nizozemské orgány při aplikaci právní úpravy zakotvující objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za drobné dopravní přestupky neporušily čl. 6 odst. 2 Úmluvy, jenž zní: „*Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.*“ ESLP nejdříve připomněl, že presumpce neviny a povinnost toho, kdo rozhoduje o trestním obvinění, nést důkazní břemeno nejsou absolutní, neboť právní a faktické domněnky existují v každém systému trestního práva a nejsou principiálně v rozporu s Úmluvou, pokud smluvní státy zůstanou v rozumných mezích, přičemž vezmou v potaz, co je v sázce, a práva obviněného. Jinými slovy, smluvní státy jsou povinny zajistit, aby prostředky

k dosažení legitimního cíle byly ve vztahu k tomuto cíli proporcionální. V tomto případě byla legitimním cílem bezpečnost silničního provozu, jež má být zajištěna tím, že dopravní přestupky detekované technickým nebo jiným způsobem, spáchané řidičem, jehož identita v dané době nebyla zjištěna, nezůstanou nepotrestány, přičemž vyšetřování a následné trestání těchto přestupků nebude představovat nepřijatelnou zátěž pro orgány veřejné moci. Navíc nizozemská úprava dává provozovateli možnost nechat pokutu přezkoumat soudním řízením v plné jurisdikci, v němž může vznést argument, že policie měla reálnou šanci vozidlo zastavit a zjistit totožnost řidiče. ESLP se finálně vyjádřil tak, že nizozemská právní úprava zakotvující objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel za drobné dopravní přestupky, u nichž je obtížné zjistit totožnost řidiče, je proporcionální uvedenému cíli, a proto je souladná s čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Podobným prismaem lze posuzovat i českou právní úpravu. Legitimním cílem zde je ochrana bezpečnosti silničního provozu. Konkrétněji se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, následovně: „V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011).

Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.““ Zvolený prostředek (objektivní odpovědnost provozovatele vozidla) je tedy dle Nejvyššího správního soudu zcela přiměřený k uvedenému cíli.

K tvrzení stěžovatele, že zákonodárce ustanovením § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu činí nátlak na prolomení zásady možnosti odepření výpovědi, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Provozovatel vozidla může stále využít svého práva na odepření výpovědi (podání vysvětlení). To, že odepře podat informace o

tom, kdo vozidlo řídil, ještě automaticky neznamená, že bude rozhodnuto o jeho vině za spáchání správního deliktu. Správní orgán může totiž tento správní delikt projednat pouze v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.“* Pokud provozovatel vozidla odmítne na výzvu správního orgánu tuto částku uhradit, přičemž nemusí sdělovat údaje o totožnosti řidiče, pokračuje správní orgán v šetření přestupku (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona). Až pokud učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a tohoto pachatele nezjistí, nastupuje možnost projednání objektivního správního deliktu. Neexistuje tak přímá a bezprostřední spojitost mezi nepodáním vysvětlení a nastoupením odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Je sice pravdou, že pojem „nezbytné kroky“ je judikaturou Nejvyššího správního soudu posuzován pro správní orgány poměrně benevolentním způsobem (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31), to však nic nemění na tom, že provozovateli vozidla je právo odepřít výpověď zachováno. Pokud provozovatel nesdělí údaje o totožnosti řidiče a vyvstanou zde jiné indicie o totožnosti řidiče (jež tu logicky v době učinění výzvy nebyly – pokud by tu byly, správní orgán by výzvu nemohl učinit), na základě kterých ho bude lze usvědčit ze spáchání přestupku, nebude možné bez dalšího projednat správní delikt provozovatele vozidla. Nejvyšší správní soud taktéž zdůrazňuje, že provozovatel vozidla je trestán za to, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nejvyšší správní soud si je vědom, že se jedná o konstrukci poměrně striktní a pro provozovatele vozidla nepříznivou. Touto konstrukcí je usnadněna důkazní pozice správního orgánu a do jisté míry se jí relativizuje povinnost správního orgánu nést důkazní břemeno. Jak však již bylo shora osvětleno, nejedná se o právní úpravu protiústavní, neboť tato úprava představuje přiměřený prostředek k dosažení legitimního cíle. Zákonodárce jejím zavedením reagoval na shora popsanou, neudržitelnou situaci, kdy nebylo možné uvedená deliktní jednání potrestat. Podle Nejvyššího správního soudu zákonodárce zvolil způsob, jenž se stále nachází v mezích ústavní konformity (k tomu viz shora a především podobnost s případem Falk proti Nizozemí).

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud taktéž uvádí, že striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může tento provozovatel do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např. smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty). *„Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky,*

kteřé mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21).“

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalobcem namítaná právní úprava obsažená v § 10 odst. 3, potažmo § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je ústavně konformní, tedy v souladu s ústavním pořádkem, jakož i čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Žalovaný se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. 7. 2017

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
Předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. L.